

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Ba Sau Tran**, se sídlem Masarykovo náměstí 437, Mnichovo Hradiště, zast. Mgr. Jiřím Douskem, advokátem se sídlem 8. března 21/13, Liberec, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2016, č. j. 26733-3/2016-900000-304.6, sp. zn. 4401/2016-610000-12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2019, č. j. 45 Af 37/2016 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Celní úřad pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) provedl dne 5. 1. 2016 místní šetření v baru Bílý tygr v Mnichově Hradišti provozovaném žalobcem jako podnikající fyzickou osobou. Při ní našel na regále mezi ostatními tabákovými výrobky mimo jiné jedno balení cigaret Viceroy Blue (tedy jednu krabičku obsahující 20 cigaret) s tabákovou nálepkou s písmenem „O“ odpovídajícím staré sazbě spotřební daně, přestože zákonem č. 201/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, bylo stanoveno pevné datum doprodeje cigaret zdaněných starou sazbou spotřební daně na den 28. 2. 2015. Celní úřad poté rozhodnutím ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4401-17/2016-610000-12, sp. zn. 4401/2016-610000-12, uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení § 135zk odst. 1 písm. a) ve vazbě na § 118c odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), neboť žalobce umožnil skladování neznačených tabákových výrobků ve spotřebitelském balení za účelem jejich dalšího prodeje na daňovém území ČR. Zároveň mu uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti tomuto

rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 2. 9. 2016, č. j. 26733-3/2016-900000-304.6, sp. zn. 4401/2016-610000-12.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem ze dne 9. 5. 2019. Krajský soud se neztotožnil s námitkou, že krabička cigaret byla určena k žalobcově osobní spotřebě, neboť tomu nenasvědčovalo zejména její umístění přímo v regále mezi ostatními krabičkami určenými k prodeji. Nebyly splněny ani podmínky § 32 zákona o spotřebních daních, za nichž by mohly být cigarety pořízeny pro osobní spotřebu, umístění cigaret naopak svědčilo podle krajského soudu o tom, že žalobce se pokoušel toto neprodejné balení prodat. I kdyby si žalobce z nepochopitelných důvodů či nedopatřením ukládal cigarety určené pro svou osobní spotřebu mezi cigarety určené k prodeji, z hlediska skutkové podstaty správního deliktu je to bezpředmětné. Tento správní delikt je založen na objektivní odpovědnosti, zavinění jakožto vnitřní psychický vztah žalobce k protiprávnímu jednání se tedy nezjišťuje. Ke vzniku odpovědnosti za tento delikt postačuje, že žalobce umožnil skladování či prodej předmětného neoznačeného balení, dokonce bez ohledu na to, kdo je vlastníkem cigaret, a jaké bylo jejich množství. Účel pořízení cigaret je z hlediska skutkové podstaty správního deliktu irelevantní, už pouhá přítomnost neznačeného balení cigaret v provozovně v regálu s ostatním zbožím určeným k prodeji postačuje ke vzniku odpovědnosti žalobce za protiprávní jednání. Místo nálezů krabičky na regále bylo ve správním řízení prokázáno přesvědčivě a i sám žalobce je v žalobě fakticky potvrdil, když uvedl, že byla za dalšími krabičkami cigaret, takže ji zákazníci údajně nemohli vidět. Splněna byla i materiální stránka daného deliktu, ostatně sám zákonodárce přistoupil k porušování povinnosti správně označovat tabákové výrobky velmi přísně. To, že bylo v době kontroly nalezeno jen jediné neoznačené balení cigaret, lze zohlednit toliko v rámci úvah o výši sankce jakožto polehčující okolnost, což se také stalo. Pokuta byla uložena v minimální možné výši. Nižší nebo žádnou pokutu celní úřad uložit nemohl, a to ani s přihlédnutím k polehčujícím okolnostem jako bylo minimální množství neznačených cigaret, neboť by tím vybočil z mezí správního uvážení, které mu zákonodárce určil citovaným ustanovením. Krajský soud neshledal důvod, aby zákonem stanovenou dolní hranici sazby pokuty napadl u Ústavního soudu pro protiústavnost. Nepřisvědčil ani námitce týkající se nevěrohodnosti svědecké výpovědi zaměstnanců celního úřadu provádějících místní šetření.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Krajský soud se podle něj dostatečně nezabýval posouzením, zda byla nalezená krabička cigaret určena pro stěžovatelovu vlastní spotřebu či zda byla určena k prodeji konečnému spotřebiteli. Žalovaný neprokázal, za jakým účelem byla pořízena, respektive že byla určena k prodeji konečnému spotřebiteli, neboť pouhá její přítomnost v provozovně to neprokazuje. Celní úřad spatřoval porušení § 118c odst. 2 zákona o spotřebních daních již v samotném skladování, ovšem podle stěžovatele uvedené ustanovení zakazuje výhradně prodávání cigaret se starou tabákovou nálepkou po uplynutí

pokračování

lhůty pro doprodání. Stěžovatel tuto krabičku cigaret neprodával, takže se uvedeného deliktu nemohl dopustit. Samotné umístění jedné krabičky cigaret nemůže svědčit o tom, že se ji pokoušel prodat, ani o tom, že ji skladoval. Pokud by měl v úmyslu takovou krabičku cigaret prodat, pak by jich měl v daném místě rozhodně více, ne jeden kus. Stejný argument lze použít i v případě skladování. Krajský soud nesprávně vyložil pojem skladování a zaměnil jej za pojem přítomnost. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu nemůže stačit, že se zboží nachází v provozovně, neboť v provozovně se nacházela řada dalších stěžovatelových osobních věcí, které nebyly určeny k prodeji.

[5] Ani krajský soud nevyvrátil stěžovatelovo tvrzení, že krabičku cigaret neprodával, nýbrž ji měl pro svou osobní spotřebu. Při hodnocení, zda byly cigarety určeny pro osobní spotřebu, bylo třeba vyjít z § 4 odst. 5 a 6 ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o spotřebních daních. Podle nich se za množství pro osobní spotřebu považuje množství, jež nepřesahuje u cigaret osm set kusů. Zde se však jednalo pouze o dvacet kusů cigaret a podmínka množství byla beze zbytku naplněna.

[6] Stěžovatel dále tvrdí, že byla porušena jeho procesní práva, neboť jeho čestné prohlášení ze dne 22. 1. 2016, podle něhož bylo balení určeno pro osobní spotřebu, bylo vyhodnoceno správními orgány i krajským soudem v napadeném rozsudku jako účelové, aniž by tento závěr byl prokázán. K argumentu, že informaci obsaženou v čestném prohlášení měl stěžovatel správně sdělit již při místním šetření, uvádí, že místní šetření je pouze jedním z podkladů pro rozhodnutí ve správním řízení. Účastník správního řízení má však podle § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), právo po celou dobu se vyjadřovat k podkladům řízení a právo podávat návrhy i předkládat další důkazy, a to až do vydání rozhodnutí. Stěžovatelovo čestné prohlášení je tedy legitimním důkazem, který předložil řádně a včas. Stěžovatel navíc není rodilý mluvčí češtiny, a proto se „zorientoval“ a svoje tvrzení doplnil následně. Správní orgány a krajský soud se však s jeho čestným prohlášením dostatečně nevypořádaly, a neposoudily tak všechny důkazy řádně, což představuje vadu řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS, mu přitom nelze přičítat k tíži částečnou procesní pasivitu ve správním řízení. Tím, že krajský soud poukázal na zpoždění při poskytnutí vysvětlení o určení cigaret pro osobní spotřebu, nezohlednil dostatečně zásadu materiální pravdy. Stěžovatel nebyl povinen prokazovat či vyvracet zjištění správního orgánu. Je to správní orgán, který musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stěžovatelovo čestné prohlášení dokládá skutečnost, že krabička cigaret byla určena pro jeho osobní spotřebu. Správní orgány ani krajský soud rozhodně neprokázaly, že tomu tak nebylo.

[7] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, nebo aby byl zvolen postup podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že ke spáchání správního deliktu podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních dostačuje jak prodej, tak skladování neznačených tabákových výrobků. Stěžovatel byl rozhodně přinejmenším skladovatelem ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“).

S ohledem na umístění tabákových výrobků je navíc nabízel i k prodeji, neboť se nacházely přímo v regálu mezi ostatními tabákovými výrobky určenými k prodeji. Správní delikt podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních je deliktem s objektivní odpovědností a pro liberaci zde nebyly splněny podmínky. Způsob, jakým stěžovatel skladuje své zboží a jaký přehled o něm má, nelze klást k tíži správním orgánům. K argumentu údajného určení k osobní spotřebě žalovaný připomněl, že stěžovatel se omezil pouze na zajištěné množství cigaret, zároveň však pominul ostatní kritéria stanovená v § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Při jejich aplikaci je třeba zdůraznit, že stěžovatel je podnikatel, který nepředložil doklady, které by prokázaly způsob nabytí tabákových výrobků. Ty se nacházely v prostorách, v nichž coby podnikající fyzická osoba provozuje svoji živnost, v bezprostřední blízkosti jiných uskladněných tabákových výrobků určených k prodeji. Samotné množství zajištěných tabákových výrobků nelze považovat za výhradní kritérium, a proto s přihlédnutím k ostatním kritériím má žalovaný za to, že se v daném případě o osobní spotřebu nejednalo. Tomu odpovídá také to, že při místním šetření stěžovatel osobní spotřebu nenamítal a sdělil ji až dodatečně, pravděpodobně poté, co zjistil, v jakém rozmezí se pohybují sankce za daný správní delikt. K námitce dostatečného nezohlednění čestného prohlášení žalovaný připomněl, že k prokázání skutkového stavu slouží také protokol o místním šetření. Ten je veřejnou listinou, pro niž platí presumpce správnosti, pokud není prokázán opak, k čemuž v průběhu řízení nedošlo, neboť stěžovatel nepředložil žádné důkazy, které by prokázaly její nepravdivost. To, že dodatečně předložil čestné prohlášení, nemá na posouzení pravdivosti protokolu o místním šetření žádný vliv. Stěžovatel je na rozdíl od osob, které prováděly místní šetření, zainteresován na výsledku řízení a v rámci své obhajoby může uvádět i nepravdy. Zároveň nelze odhlédnout od faktu, že čestné prohlášení je upraveno v § 53 odst. 5 správního řádu, kde je uvedeno, že čestné prohlášení může nahradit předložení listiny, ale jen v případě, pokud tak stanoví zvláštní zákon, což v tomto případě nenastalo. Žalovaný se navíc i tímto čestným prohlášením v řízení zabýval. Naopak argument, že stěžovatel není rodilým mluvčím, a proto mu déle trvalo, než se zorientoval, byl poprvé uplatněn až při ústním jednání před krajským soudem a žalovaný toto tvrzení považuje za účelové. Žalovaný závěrem připomněl, že ačkoliv zákonodárce nestanovil žádné minimální množství cigaret potřebné k naplnění dané skutkové podstaty, bylo k němu v rámci ukládání sankce přihlédnuto a pokuta byla stěžovateli udělena na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Celní úřad neměl v době rozhodování žádný prostředek k tomu, aby mohl udělit pokutu v nižší výši. Místní šetření bylo navíc provedeno dne 5. 1. 2016, tedy více než 10 měsíců po skončení platnosti tabákové nálepky s písmenem „O“ (doprodáván byl možný do 28. 2. 2015). Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[11] Prodej cigaret po změně sazby spotřební daně upravuje § 118c zákona o spotřebních daních:

(1) Jednotkové balení cigaret určené k přímé spotřebě s tabákovou nálepkou odpovídající jiné než nové sazbě daně nakoupené za účelem dalšího prodeje nelze ode dne nabytí účinnosti nové sazby daně prodávat.

(2) Jednotkové balení cigaret určené k přímé spotřebě s tabákovou nálepkou odpovídající sazbě daně bezprostředně předcházející nové sazbě daně nakoupené za účelem dalšího prodeje nelze prodávat po uplynutí posledního dne druhého kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti nová sazba daně.

(3) Jednotkové balení cigaret, které nelze podle odstavce 1 nebo 2 prodávat, se považuje za neznačený tabákový výrobek.

[12] Zákon č. 201/2014 Sb., kterým byla sazba spotřební daně z tabákových výrobků pro cigarety změněna, nabyl účinnosti dne 1. 12. 2014, takže jednotková balení cigaret určená k přímé spotřebě s tabákovou nálepkou odpovídající dřívější sazbě daně bylo možno prodávat pouze do uplynutí posledního dne druhého kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti nová sazba daně, tedy do konce února 2015. Celní úřad ve stěžovatelově prodejně našel krabičku cigaret se starou tabákovou nálepkou při místním šetření dne 5. 1. 2016.

[13] Stěžovatel trvá na tom, že by mu bylo možno uložit pokutu pouze tehdy, pokud by mu celní úřad prokázal, že chtěl nalezenou krabičku cigaret prodat. Samotné skladování nestačí, neboť není uvedeno v § 118c odst. 2 zákona o spotřebních daních. K tomu je třeba připomenout, že uvedené ustanovení upravuje prodej cigaret po změně sazby spotřební daně, ovšem stěžovateli byla pokuta uložena podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních. Podle jeho znění účinného do 30. 6. 2017 (důsledky nabytí účinnosti pozdější právní úpravy se dostatečně zabýval krajský soud v bodě 36. svého rozsudku) platilo, že *[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky. Za tento delikt bylo možno podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení uložit pokutu od 50 000 Kč do 10 000 000 Kč.*

[14] K naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu tedy nebylo nutné prokazovat uskutečnění prodeje či úmysl cigarety prodat. Dostačovalo, že stěžovatel neznačené cigarety skladoval, přičemž mohlo jít i o cigarety neznačené ve smyslu § 118c zákona o spotřebních daních. Pojem skladování vybraných výrobků podle zákona o spotřebních daních rozebral NSS zejména v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85, č. 2533/2012 Sb. NSS, kde zdůraznil, že u skladování je „*nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod.*“ Stěžovatel má tedy sice pravdu, že pouhá přítomnost zboží v jeho provozovně by nedostačovala, zde však bylo v jeho provozovně nalezeno zboží, jehož byl vlastníkem, což nikdy ani sám nezpochybnil, takže je skutečně přinejmenším skladoval.

[15] Ve správním řízení bylo protokolem z místního šetření a výsledkem pracovníků celního úřadu dostatečně prokázáno, že tuto krabičku našli v jím provozovaném baru, a to na regále spolu s ostatními cigaretami nabízenými k prodeji. Toto umístění stěžovatel nijak

nepopíral, naopak na straně 2 žaloby sám uvedl, že „krabička cigaret nebyla případným zákazníkům v jeho provozovně viditelná, když byla umístěna za dalšími krabičkami cigaret“. Tím hodlal stěžovatel patrně zpochybnit zjištění, že chtěl tuto krabičku prodat, zároveň tím však potvrdil, že ji přinejmenším skladoval. Lze přitakat krajskému soudu, že samotné umístění předmětného balení mezi zboží určené k prodeji svědčí spíš o tom, že se stěžovatel toto balení, které se podle § 118c zákona o spotřebních daních považuje za neznačený tabákový výrobek, pokoušel prodat. Svědčí o tom i skutečnost, že se jedná o stejný druh zboží, jaký ve své provozovně stěžovatel prodává. Rozhodující však je, že i pokud by nebylo prokázáno prodávání, umístění zabavené krabičky cigaret jasně svědčí o tom, že ji přinejmenším skladoval. Skutková podstata § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních tedy byla naplněna.

[16] Stěžovatel dále opakuje své tvrzení, že ona krabička cigaret byla výhradně pro jeho osobní spotřebu. K tomu je třeba připomenout, že podle § 32 odst. 1 zákona o spotřebních daních platí, že od daně jsou osvobozeny vybrané výrobky, které byly uvedeny do volného daňového oběhu v jiném členském státě a které fyzické osoby nabyly v tomto členském státě pro osobní spotřebu. Tyto výrobky lze přijímat a užívat bez povolení k přijímání a užívání vybraných výrobků osvobozených od daně. Při posouzení, zda jsou vybrané výrobky určeny pro podnikání nebo pro osobní spotřebu, je podle odst. 2 téhož ustanovení nutno zohlednit následující kritéria:

- a) skutečnost, zda fyzická osoba je podnikatelem a z jakých důvodů vybrané výrobky nabyla,
- b) místo, kde se vybrané výrobky nacházejí, nebo způsob dopravy,
- c) doklady k vybraným výrobkům,
- d) množství a povahu vybraných výrobků.

[17] Stěžovatel absolutizuje naplnění posledního z uvedených kritérií, tedy to, že u něj bylo nalezeno jediné balení, tedy 20 cigaret, zatímco § 4 odst. 5 písm. g) zákona o spotřebních daních definuje jako množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu 800 cigaret. Tím je nicméně splněna pouze podmínka uvedená v § 32 odst. 2 písm. d) zákona o spotřebních daních. Je však třeba zohlednit i ostatní kritéria uvedená v tomto ustanovení. K nim bylo ve správním i soudním řízení jasně prokázáno, že stěžovatel je podnikatelem ve smyslu písmene a) a vybrané výrobky byly nalezeny přímo v regálu s ostatními cigaretami nabízenými k prodeji ve smyslu písm. b). To skutečně nenasvědčuje tomu, že byly určeny k osobní spotřebě. Naopak je třeba přitakat krajskému soudu, že působí zcela nepravděpodobně, pokud podnikatel prodávající určitý typ výrobku uloží právě mezi výrobky určené k prodeji jeden výrobek, který má údajně sloužit pro jeho osobní spotřebu. Lze tedy konstatovat, že ona krabička cigaret sice splňovala kritérium podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona o spotřebních daních, kritéria uvedená v písm. a) a b) však jasně ukazují, že o vybraný výrobek pro stěžovatelovu osobní spotřebu nešlo.

[18] Na tomto závěru nic nemění ani stěžovatelovo čestné prohlášení ze dne 22. 1. 2016. V něm uvedl, že tabákový výrobek s názvem Viceroy blue nebyl k prodeji a nebyl vystaven a že jej měl pouze pro vlastní potřebu a nikoli na prodej. Stěžovatel spatřuje procesní pochybení celního úřadu v tom, že s tímto čestným prohlášením nenakládal jako s včas uplatněným a legitimním důkazem. K tomu je třeba konstatovat, že celní úřad toto čestné prohlášení uvedl na straně 3 svého rozhodnutí a žalovaný se jeho povahou podrobněji zabýval na konci strany 9 a na začátku strany 10 svého rozhodnutí. Zde uvedl,

pokračování

že ani on ani předtím celní úřad neuvěřili zde obsaženým tvrzením, neboť jimi nejsou vyvrácena relevantní skutková zjištění.

[19] S tímto názorem se ztotožňuje i NSS. Jak bylo rozebráno výše, kritéria pro posouzení, zda jsou vybrané výrobky určeny pro podnikání nebo pro osobní spotřebu, jasně stanoví § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Deklarace majitele vybraných výrobků, navíc učiněná až *ex post* po provedení místního šetření, mezi těmito kritérii vůbec není uvedena. Je ostatně jen stěží představitelné, že by celní úřad a žalovaný přikládali v tomto případě stěžovateli čestnému prohlášení větší váhu, než zjištěním zachyceným v protokolu o místním šetření a výpovědím pracovníků celního úřadu. Pokud by tak učinili, umožnilo by to stěžovateli, aby se dva týdny poté, co celní úřad z místního šetření zjistí, že mezi krabičkami cigaret nabízenými k prodeji je jedna, která závažně porušuje zákon o spotřebních daních, zbavil odpovědnosti za tento správní delikt jen tím, že ji označí za cigarety pro osobní spotřebu. Takové konstatování není v rozporu se závěry stěžovatelem zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015 - 71, neboť to se týkalo dopadů procesní pasivity ve správním řízení na možnost uplatňovat důkazy v řízení před krajským soudem. Zde však jde o otázku, zda objektivně důkazně zachycená zjištění z místního šetření mohou být v daném případě převážena následně učiněným tvrzením dotčeného subjektu ve formě čestného prohlášení.

[20] NSS se ztotožňuje se žalovaným a krajským soudem, že v této situaci čestné prohlášení takové důsledky, jaké by mu rád přiznal stěžovatel, mít nemohlo, neboť nevypovídá nic o kritériích podle § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních, umožňovalo by zbavit se *ex post* odpovědnosti za správní delikt a je z něj skutečně patrná jeho účelovost. K tomu přispívá i skutečnost, že stěžovatel své čestné prohlášení zaslal až dva týdny po provedení místního šetření. Jak bylo vyloženo výše, toto načasování nevedlo k tomu, že by je celní úřad chápal jako pozdě uplatněný důkaz a nepřihlédl k němu a že by se nesnažil naplnit zásadu materiální pravdy, jak uvádí stěžovatel. Vedlo ale k posílení dojmu jeho účelovosti a irelevantnosti pohledem § 32 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Vzhledem k malému množství zajištěných vybraných výrobků si totiž skutečně lze teoreticky představit, že by si prodejce cigaret někde v provozovně odložil svou vlastní krabičku cigaret, ta by byla nalezena při místním šetření a majitel by okamžitě upozornil na skutečnost, že jde o cigarety pro osobní spotřebu, čili že z hlediska kritérií podle písm. b) a d) jde o výrobky pro osobní spotřebu. Je však zcela neuvěřitelné, že by je odložil právě mezi cigarety určené k prodeji a že by si až po dvou týdnech uvědomil, že tato jedna nalezená krabička nebyla určena k prodeji, ale k jeho spotřebě, a celní úřad by na to s takovým zpožděním upozornil. Takové upozornění učiněné ve formě čestného prohlášení je zjevně účelové a nemohlo převážet nad objektivními zjištěními učiněnými při místním šetření. Ani tato námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání

postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu